

Lgh:

Kako je pri nas v šoli.

V juniju.

Z eno nogo smo še v šoli, z drugo pa že v počitnicah. Zadnjič vam še nisem vedel povedati, ali bi jih bil vesel ali žalosten. Danes vam že lahko zaupam: vesel sem jih.

Pa ne uganete, zakaj? — Ali ste zanič! Vidite: iz Ljubljane je prišlo pismo, da bo prišel k nam na počitnice moj bratranec Branko. (Če pride tudi njegova sestra, ali če ne pride — to zame nima pomena! Gospodično prepustim čisto sestri Francici!) Toda novica, da pride Branko, me je pogrela, ker je zame velika dobrota. Z mojim ljubim bratrančkom bova lahko skakala po mili volji in če bi se tudi primerilo, da bi šle hlačke kje na dvoje ali da bi se tudi iz blata ne videle, ne bom tako kregan, kakor če bi jim sam kaj storil. Vse to naredita Branko in njegov obisk. In ko bo prišla gospa mama po svojega sinčka (morda

tudi po gospico — a to je Francina reč!), mi bo skoro gotovo podarila najmanj kovača. In vsega tega bi se človek ne veselil?

Letos sem opravljal Alojzijevo pobožnost. Prvo-obhajanci so jo morali vsi; mi drugi smo bili pa samo povabljeni. Zdaj torej vem, zakaj je bilo tako zgodaj prvo sveto obhajilo. Zato, da gospod katehet vidi, kako se mi in oni vedemo pri svetem obhajilu, in pa — v šoli to slišimo — da lahko vsak v kali zatre vsako, tudi najmanjšo nerednost. Ko bi človek zdaj vedel, kaj se to pravi: v kali zatreti! Doma sem nekaj povpraševal. Nekaj so mi povedali, še več pa ne, ali pa jaz nisem razumel. Vidim, da sem vendar še precej neumen.

Če bi bili vi blizu, bi vas povabil na grob pokojnega prijatelja Dobravca. Vem, da bi se vsi čudili. Ves grob je zdaj v cvetju in v zelenju. In to večidel po moji skrbi.

Pri procesiji svetega Rešnjega telesa sem letos jaz nosil šolsko zastavo. Če tudi nisem v šoli med najbolj pridnimi, pri najmočnejših pa sem. V spričevalu seveda moč ne pomeni dosti; a če je treba nositi šolsko zastavo, pa brez moči tudi ne gre. Tako sem torej tudi jaz potreben šoli in nele šola meni.

Skoro ves ta mesec smo imeli v šoli boj za dobre in boljše rede. Pisali smo za boljši red, računali za boljši red, zgodovine, zemljepisja, prirodoslovja in prirodopisja — vsega smo se učili za boljši red. Tudi jaz sem par redov poboljšal. Sem skoro moral —!

Prejšnji gospod učitelj se je že vrnil iz tiste šole, ki se ji pravi 'tečaj'. V razred ga pa še ni. Pravijo, da ga bomo spet dobili, ko se bo pričela šola. Kam bo pa ta šel, nič ne vem. Obljubil pa je, da bo rad prišel k nam nazaj, če ga bodo še poslali tisti gospodje, ki to reč gospodarijo. Ko bi jaz mogel do njih, bi jim rad povedal, da ga imamo radi. Samo ne vem, če bi me poslušali?

Vam pa to povem, da ne boste mislili, da smo na naši šoli tako od muh. Komaj nas gospodje učitelji zagledajo, nas imajo že radi. Bog ve, kako je pa pri vas?

Za spričevala smo morali spet prinesiti po pet dinarjev, kakor koncem januarja. Takrat sem jih še nekam rad odrinil, zdaj sem jih pa prav težko dal. Preveč so me mikale — kaj bom tajil! — češnje na trgu. Češnje — ah, češnje! Če jih nakradeš, imaš greh, pa še tepen si, če te dobé; če jih pa kupiš, se pa doma račun ne ujemajo... Najbolje bi bilo, če bi ne bilo treba kolkov, zakaj skušnjav za češnje bi potem znabiti tudi ne bilo. Če bi pa bile, bi jih lažje premagal.

Še to vam moram povedati, da smo napravili šolsko razstavo.

Tisto nedeljo pred sklepom šolskega leta je bila. Dečki smo razstavili svoja ročna dela, deklice pa svoja. Na razstavi so bili naši šolski zvezki, naši gospodarski zapisniki, naša številnica in tudi naše risanke. Gospodična učiteljica v tretjem razredu je menda rekla, da bi morale na razstavo tudi naše učne knjige, zlasti tiste, ki so najbolj razmesarjene. Tako bi naši starši lahko videli, kakšni mojstri smo za taka dela, ki niso ravno potrebna, in najboljši mojstri bi doma dobili priznanje... že veste, kaj mislim! Blagor tudi meni, da to ni vpeljšano, zakaj moja »Čitanka« je prečudno razcvetena!

Razstavo je ogledalo veliko ljudi. Vsi starši, mnogo naših stricev in tet, tudi botri in botrice. Vse je hvalilo krasna ročna dela Dobravčeve Franice, tudi Pohlinovo Metko so hvalili. Mojih ročnih del pa ni nihče posebno omenjal. Jokal nisem za to, ker sem se tolažil s tem, da ljudje še ne vedo prav, kaj so deška ročna dela. To je pa tako znano, da se ženske za hvalo bolj tišče naprej.

Vsa župnija je govorila tisti dan in še par dni pozneje o tej šolski razstavi.

»Tole je naša naredila,« se je hvalila neka mati.

»To pa naša!« je poudarjala druga.

»Čudno! Me takih reči nismo znale delati.«

»Svet gre naprej, kakopak!«

Vstopnina na razstavo je bila prostovoljna. Pa vendar je dobila šola okrog 600 Din. Tretjino tega denarja smo namenili za slepe, ostali denar pa bo šola porabila za nakup novega blaga za deška in dekliška

ročna dela. To so povedali samó nam, ki smo že v četrtem razredu. Naši Franici se je za malo zdelo.

Zdaj pa, ljuba moja šola, zbogom! Prišel je Vidov dan, dobili smo spričevala in razkropili se za dva meseca. Pozdravljeni tovariši in tovarišice, součenci in součenke! Dobro naj vam dene počitniški zrak!

Da bi le Branko kmalu prišel...

K vsakemu vlaku ga bom šel čakati.

Nazadnje se pa zahvalim še vam, ki ste potrpežljivo prebiralali te moje popise. Zdaj me že poznate, kakšen sem. Napisal sem vse po pravici in po resnici, kakor je bilo in kakor sem najbolje mogel. Zakaj bi vam pa lagal? Moje čenče so še naš oče prebrali; nekaj muzali so se in nazadnje poudarili: »Fant, znabiti bo pa le še kaj prida iz tebe!«

Zdaj pa trdi naša Franica, da je nekaj zgovorjena z gospodom urednikom. Pa ne, da bi si upala ona kaj pisati v Angelček?

Res sem radoveden, ali se samo baha, da me draži, ali ima v resnici kaj napeljšano?

Počakajmo!

Lea Fatur:

Stric Hav-hav in teta Mijav-mijav.

(Bajka.)

Lavček je bil majčken in mlad psiček, toda zelo Lukaželjen in precej izobražen. Saj je skrbela njegova mama Vidra že prve dni njegovega življenja, da ga nauči lepega vedenja. Rekla mu je:

»Prodali te bodo, ljubček moj uhati! Glej, da boš svojim gospodarjem ljub, pokoren. Migaj z repom in giblji z ušesi, kadar vidiš gospodarja, gospodinjo, njiju otroke, njiju hlapca, deklo. Potem se ti bo dobro godilo.«

In modro je še dostavila:

»Kadar pa pride v hišo tuj človek, se moraš zaletavati vanj in lajati! Če si tudi premajhen, da bi se